

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΘΗΒΩΝ ΚΑΙ ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ

ΚΥΡΙΑΚΕΣ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ (Κυριακή 20-5-2018)

Εάν ξεφυλλίσουμε προσεκτικά το ημερολόγιο της Εκκλησίας μας, θα παρατηρήσουμε ότι τρεις Κυριακές το χρόνο έχει «Κυριακή των αγίων πατέρων».

Μια φορά μετά την εορτή της **Αναλήψεως**, όπου εορτάζουμε τους πατέρες της Α΄ Οικουμενικής Συνόδου, που έγινε στην Νίκαια και καταδίκασε τον Άρειο, ο οποίος δίδασκε ότι ο Χριστός είναι κτίσμα και όχι Θεός.

Δεύτερη φορά τον **Ιούλιο**, που γιορτάζουμε τους πατέρες της Δ΄ Οικουμενικής Συνόδου, που συνήλθε στην Χαλκηδόνα και η οποία εξέδωσε όρο δογματικό περί της υποστατικής ενώσεως (ένωση σ' ένα πρόσωπο, σε μια υπόσταση) των δύο εν Χριστώ φύσεων «αχωρίστως, αδιαιρέτως, ατρέπτως και ασυγχύτως» και καταδίκασε τον Ευτυχή, ο οποίος δίδασκε ότι ο Χριστός είχε μόνο μία φύση, την θεία (αίρεση μονοφυσιτισμού). Η ανθρώπινη φύση, έλεγε ο Ευτυχής, απορροφήθηκε από την θεία και επομένως ο Χριστός υπήρξε μόνο Θεός και φαινομενικώς άνθρωπος.

Και τρίτη φορά τον **Οκτώβριο** εορτάζουμε και τιμούμε τους πατέρες της Ζ΄ Οικουμενικής Συνόδου, που συνήλθε στην Κωνσταντινούπολη και καταδίκασε την εικονομαχία, δηλαδή και πάλι τον μονοφυσιτισμό, αφού μη δεχόμενοι οι εικονομάχοι –ανάμεσα στ' άλλα που πρέσβευαν– την εξεικόνιση του Θεού, δεν δεχόταν ουσιαστικά την ανθρώπινή του φύση η οποία ενώθηκε με την θεία όπως δογμάτισε η Δ΄ Οικουμενική Σύνοδος. Τον Θεό κανείς δεν είδε λέγει η Γραφή, αλλά την ανθρώπινη φύση του Χριστού, που ενώθηκε με την θεία, την είδαμε και συνεπώς μπορούμε να την ζωγραφίσουμε, όπως και τα οράματα των προφητών της Παλαιάς Διαθήκης.

Συνεπώς παρατηρούμε ότι η Εκκλησία μας, τρεις Κυριακές το χρόνο, τιμά όλους εκείνους τους πατέρες, οι οποίοι από μακρινά μέρη, διανύοντας τεράστιες αποστάσεις, χωρίς να έχουν τρένα, αυτοκίνητα ή αεροπλάνα, περνώντας μέσα από δάση, ερήμους, ληστές, θηρία και χίλιες δυο αντίξοες συνθήκες, **συγκεντρωνόταν σε μια πόλη της αυτοκρατορίας, για να συζητήσουν τα πιο σοβαρά θέματα**. Δεν έκαναν συνεδριάσεις για ν' ασχοληθούν με θέματα μικρά και ασήμαντα, γήινα και εφήμερα, για τα οποία γίνονται ένα σωρό συνέδρια σήμερα και μάλιστα τρεις στην ώρα. Συγκεντρωνόταν και συνεδρίαζαν πρωτίστως για θέματα πίστεως και για θέματα που είχαν σχέση με τη ζωή των χριστιανών και της Εκκλησίας μας.

Αγωνιζόταν να προσδιορίσουν ποια πρέπει να είναι η ζωή των χριστιανών, η πολιτεία τους όπως λένε τα συναξάρια. «**Ιδε αληθώς Ισραηλίτης, εν ω δόλος ουκ έστι**» (Ιω. 1,48) είπε ο Χριστός για τον Ναθαναήλ. Δηλαδή αληθινός και σωστός Ισραηλίτης δεν είναι μόνο αυτός που πιστεύει κατά τον Μωσλή και τους προφήτες, αλλά κι αυτός που δεν έχει δόλο. Αυτός που είναι άκακος, απονήρευτος, αγαθός και χαριτωμένος. Μόνο αυτός μπορεί να έχει εμπειρία του αληθινού Θεού.

Γνώριζαν λοιπόν οι άγιοι πατέρες των Οικουμενικών Συνόδων ότι χωρίς το σωστό δόγμα και χωρίς το σωστό βίο δεν μπορεί να υπάρξει σωστός πολιτισμός, σωστή πρόοδος, αληθινή ευτυχία,

δώρο, θεία αποκάλυψη, θείο αγαθό, πράγμα ουράνιο και τέλειο. Βοηθεί τον άνθρωπο να προσανατολισθεί σωστά στις σχέσεις του με το Θεό και τους συνανθρώπους του· να θεραπεύσει τα πάθη του· να έχει υγεία ψυχική και σωματική. Η σωστή πίστη έχει υπόσχεση ζωής (σωστής και ευτυχισμένης), της τωρινής και της μέλλουσας (Α΄ Τιμ. 4,8). Κι αν ακόμη για διάφορους λόγους χάσουμε τη σωματική υγεία, η σωστή πίστη θα μας βοηθήσει να υπομένουμε την νόσο ή τις νόσους που μας κατατρύχουν και να τις εκμεταλλευθούμε, ώστε να κερδίσουμε «αιώνιον βάρος δόξης».

Ας θυμηθούμε τι λέγει ο άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός: «**Ψυχή και Χριστός σας χρειάζονται**: το σώμα σας ας το τηγανίσουν, τα χέρια σας ας τα κόψουν, τα μάτια σας ας τα βγάλουν, τίποτα δεν είναι· τίποτα δεν σας βλάπτει, αν δεν χάσετε το Χριστό και την πίστη σας». Και πράγματι τι έχασαν οι διάφοροι άγιοι που υπέστησαν τα πάντα για την πίστη τους; Εκτός από την πρόσκαιρη και παροδική οδύνη, που υπέστησαν χάριν του Χριστού, τίποτα το ουσιαστικό και αξιόλογο. Η δόξα τους αμάραντη και εδώ και στον παράδεισο, η ευτυχία και η χαρά τους αιώνια, η ένωση τους με τον Χριστό συνεχής και μόνιμη.

Πολύτιμο λοιπόν πράγμα η πίστη. Αλλά όλα τα πολύτιμα κινδυνεύουν. Κι όσο πιο πολύτιμα είναι τόσο μεγαλύτεροι οι κίνδυνοι που τ' απειλούν. Τ' άχρηστα πράγματα κανείς δεν τα δίδει σημασία και κανείς δεν ενδιαφέρεται να τ' αποκτήσει. Τα πολύτιμα όμως όλοι τα επιβουλεύονται και όλοι τα επιθυμούν. Ποιοι είναι αυτοί που επιβουλεύονται την πίστη και την χριστιανική ζωή;

α') Η απιστία. Εμφανίστηκε στον παράδεισο και κατέλαβε τους πρωτόπλαστους, οι οποίοι απίστησαν στο Θεό και πίστευσαν στον Διάβολο. Έκτοτε συνυπάρχει μετά των ανθρώπων και θα υφίσταται μέχρι την δευτέρα παρουσία του Χριστού, απειλώντας ενίοτε και τους εκλεκτούς. Η απιστία κρύβεται κάτω από την τέχνη, τη φιλοσοφία, τα αντιχριστιανικά ήθη και έθιμα, τη νομοθεσία, την παιδεία. Ειδικά στην εποχή μας, εν ονόματι της ανεξιθρησκείας και των δικαιωμάτων του ανθρώπου, επιχειρείται ο εξοβελισμός κάθε τι που θυμίζει τον Χριστό και την Εκκλησία του. Παγκοσμίως και μάλιστα στην δήθεν χριστιανική Δύση επιχειρείται η επιστροφή στην προ Χριστού εποχή.

β') Η αίρεση. Αυτή είναι διεστραμμένη πίστη. Είναι πίστη κατά τα ανθρώπινα μέτρα και τις αντιλήψεις. Μαζί με την απιστία αποτελούν την λεγόμενη «εθελοθρησκεία» (Κολ. 2,23). Μια θρησκεία που δεν πείθεται στην θεία αποκάλυψη. Μια θρησκεία κατά τα γούστα του ανθρώπου και τις μεθοδεύσεις του Διαβόλου. Πολύ σωστά οι πατέρες λένουν ότι η αίρεση είναι «η βοτάνη του διαβόλου». Είναι τα ζιζάνια που σπείρει ο πονηρός εκεί που πέφτει ο θείος σπόρος για να τον καταστρέψει (Ματθ. 13,24-30).

γ') Ο συγκρητισμός. Η λέξη συγκρητισμός αναφέρεται από τον Πλούταρχο και λέγεται ότι αποδίδεται στην ένωση των Κρητών, παρά τις διαφορές, μπροστά σε ένα κίνδυνο. Ο όρος συγκρητισμός προσέλαβε από τον ΙΘ΄ αιώνα και θρησκευτική σημασία και με τον όρο αυτό εννοείται η **ανάμειξη μερικών θρησκευτικών ιδεολογικών απόψεων, και τρόπου ζωής.** Ο Θεός όμως της Ορθοδοξίας είναι ο αληθινός Θεός, ο μόνος που λυτρώνει τον άνθρωπο. «**Και ουκ έστιν εν άλλω ουδενί η σωτηρία:** ουδέ γαρ όνομα έστιν έτερον υπό τον ουρανόν το δεδομένον εν ανθρώποις εν ω δει σωθήναι ημάς» (Πραξ. 4,12). Μη το ξεχνάμε αυτό και μη λέμε ότι όλες οι θρησκείες σώζουν και ότι είναι δρόμοι προς την αληθινή θεογνωσία.